

på basis af et konservativt beslutningsforslag havde nævnt, at strukturen kunne komme før indholdet. Det viste sig så ikke at være en realistisk indgang til sagen.

Jeg noterede mig, at endnu kort før jul i de sonderinger, regeringen havde med partierne, var regeringen indstillet på at lave et såkaldt opgavetjek. En vurdering af opgavernes fordeling, som skulle være færdig den 1. april, så lovgiverne kendte opgavefordelingen i hovedtrækene, før man etablerede en lovgivning. Det kunne der være meget ræson i, og derfor gik Venstre ind i drøftelserne med regeringen i forårs månederne, idet vi forudså et koncentreret arbejde med opgavefordelingen.

Vi havde forberedt os – syntes vi selv – rimelig godt til forhandlingerne. Og det tror jeg også Indenrigsministeriet fik en forsmag på, idet vi stillede en lang række komplicerede, men også belysende spørgsmål under disse sonderinger.

Vi har i Venstre den grundlæggende opfattelse, at nu 26 år efter kommunalreformen er der et betydeligt behov for en decentralisering af opgaver. En decentralisering fra staten til amtskommunerne og fra amtskommunerne til kommuner, måske oven i købet i nogle eksempler fra staten direkte til kommuner.

Såvel amtskommuner som kommuner har jo styrket deres muligheder for at administrere også besværlige opgaver i årene efter kommunalreformen. Vi har set en udvikling, hvor der er givet mulighed for, at man kan vælge, hvilke opgaver man påtager sig ikke mindst inden for det sociale område.

Vi har set en lang række vellykkede frikommuneforsøg i 1980'erne, som viser, at opgaver kan løses anderledes og i andet regi end det, man hidtil har forudset.

Det er Venstres mål, at opgaverne kan løses i det yderste bæredygtige led, og at sammenhørende opgaver ligger i samme instans.

Vi er meget klar over, at så snart der er tale om at flytte opgaver fra ét administrativt led til et andet, vil der være megen modstand mod en sådan forandring. Et pænere ord for det kunne være inerti, men inertiens lov eksisterer ikke mindst inden for administrationer. Og derfor behøves der for at nå et tilfredsstillende resultat med decentralisering egentlige politiske beslutninger som en del af opgavefordelingsarbejdet.

Det er grunden til, at Venstre også gerne vil opfordre til, at den kommende opgavefordelingskommission omfatter politikere ikke alene fra den kommunale verden, men også fra Folke-

tinget. Al erfaring peger på, at en sådan sammensætning er det, der i sådanne komplicerede sager, som vi her taler om, er den bedste metode.

Jeg har selv oplevet et sådant kommissionsarbejde i begyndelsen af 1970'erne og må notere, at man arbejder sig sammen undervejs, man nærmer sine synspunkter undervejs. Og den omstændighed, at en kreds af særligt involverede har den samme viden om de samme ting på samme tid, er erfaringsmæssigt et godt udgangspunkt for, at man ikke arbejder sig væk fra hinanden, men nærmere et resultat.

Det er endvidere mit synspunkt, at en reform for kommunerne – ikke alene opgavefordelingen her i området, men i hele landet – skal bæres af et bredt flertal i Folketinget. Det er nødvendigt for at have den nødvendige baggrund, sådan at resultatet er holdbart, for kommunalreformer skal vare i 20 eller 30 år.

Hvis vi ser væk fra den videre debat om forløbet her, perspektiverne videre frem, så spørger man sig selv: Hvad nu i den tid, der går, frem til et resultat kan være opnået?

Ja, for hovedstadens vedkommende gælder det, at det er vigtigt, som ministeren også var inde på, at styrelsesloven ændres, så et udvalgsstyre kommer til verden. Vi har set, at de bydelsråd, som nu skal vælges den 21. maj, afspejler en glædelig interesse i befolkningen. Forhåbentlig indhøstes der derefter også lige så gode erfaringer i København, som det forlyder, at man har haft i Oslo af en sådan mere delt struktur.

Det, som forekommer Venstre mindre perspektivrigt, er, at regeringen har nedsat et ministerudvalg, der »skal følge koordineringen mellem de 3 amter og de 2 kommuner i regionen samt koordinere statens initiativer i relation til spørgsmål af væsentlig interesse for regionens udvikling«.

Så nævner man her særlig regionplanlægningen frem til år 2001 og miljøministerens call in-beføjelser i planloven, og desuden nævnes førstegangsplacering af flygtninge.

Jeg ville godt spørge indenrigsministeren, om hun kan løfte lidt mere af sløret for, hvad ministerudvalgets aktiviteter vil være. Principielt har vi jo her fået et ministerstyre af nogle opgaver, som egentlig burde ligge i folkevalgte organer uden for staten. Og da vi drøftede de fire modeller for, hvordan hovedstadsområdet problemer kunne løses, i efterårets løb, var den statslige styring jo én af dem, der klart blev forkastet.